

“CINE ARE CARTE ARE PARTE”

Este o frumoasă zi de toamnă. Victor se pregătește să meargă la școala din apropiere. El este un băiat de 10 ani, blond și subțirel, care învață foarte bine și care are un comportament exemplar.

Astăzi, băiatul a dat un test la matematică. Acesta a fost singurul din clasă care a primit nota 10. Victor s-a bucurat nespuse de acest calificativ, iar colegii l-au felicitat, la fel și doamna învățătoare. Când s-a întors acasă, băiatul le-a spus părinților săi ce notă a obținut, iar ei l-au încurajat să învețe la fel de bine și în viitor.

Victor s-a dus în camera sa și a început să își facă temele, în timp ce prietenii săi erau afară la joacă. Când a terminat de scris, a ieșit să se joace și el cu amicii săi. Dar unde erau toți? Erau în casele lor, făcându-și temele! Ce e drept, băiatul a stat câteva ore scriindu-și, iar copiii s-au plictisit și au plecat.

Dezamăgit, acesta se întoarce acasă. Se îndreaptă spre mica sa bibliotecă, își alege o carte și începu să citească. După câteva clipe au început să se audă țipete afară. Copilul se duse repede să se uite pe geam, dar nu era nimeni. Ce se întâmplase? Poate a fost imaginația mea! își spuse Victor și se întoarce din nou la lectura sa. Mai tarziu, a auzit iarăși strigăte de copii și într-un timp foarte scurt ajunse la geam, ca nu cumva să îi scape ceva. Dar nimeni! Pentru a doua oară, nimeni! Totuși, poate este imaginația mea de vină! se gândi băiatul...

Victor greșise geamul, în loc să se uite pe cel din față, unde era curtea, el se uită pe cel din spate, în parcare. A doua zi, la școală, colegii l-au întrebat de ce nu a ieșit la joacă, iar el le-a spus toata povestea.

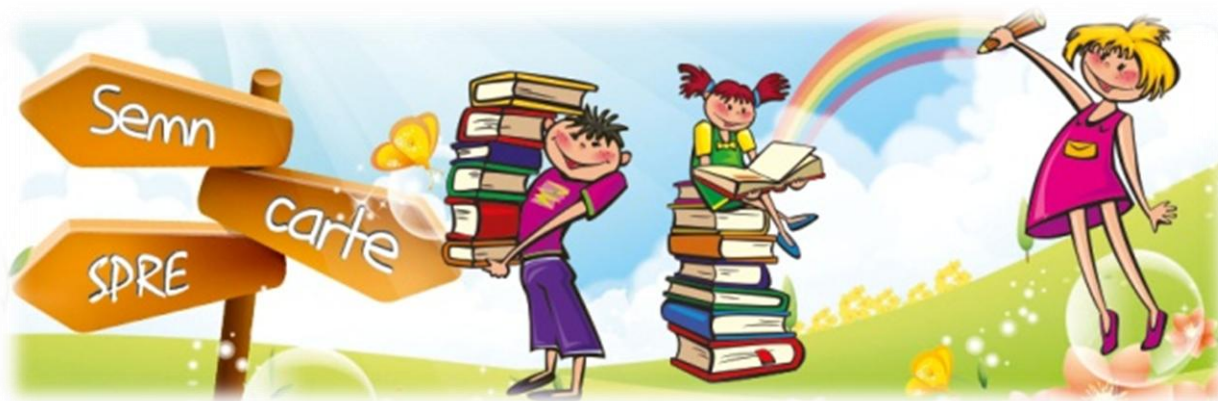
-Dar...!spuse Victor. Am facut ceva mai interesant!

-Ce? spuseră în cor copiii.

-Am citit cartea „Singur pe lume” de Hector Malot! A fost foarte frumoasă.

Victor și-a dat seama că poveștile sunt cele care rămân mereu în sufletul unui copil și fiecare trebuie să își dea seama cât de importantă este lectura.

Moroșanu Mădălina Elena, clasa a IV-a A

GĂNDURI DESPRE ȘCOALA MEA

Pentru fiecare elev, școala în care a făcut primii pași, în care a simțit emoția fiecărui început de septembrie este cea mai importantă. Pentru mine, această instituție este Școala „Alexandru Ioan Cuza” din Fălticeni, cea care primește în fiecare an cu prietenie și căldură școlari ce așteaptă cu nerăbdare să îi treacă pragul.

Îmi amintesc de data când, înconjurată de alți micuți elevi, am pășit cu mari emoții pragul școlii spre clasa I. De-a lungul anilor, m-am îndreptat spre fiecare nouă clasă cu aceeași timiditate. Eu și colegii mei am primit raza de înțelepciune de la învățătoarea noastră, care, cu multă dragoste, a avut grijă de noi și ne-a purtat pașii pe drumul încă neștiut.

Acum, când urmează să trec în clasa a V-a, școala îmi apare în minte ca o fereastră deschisă prin care privesc nesfârșitul cer. E o fereastră spre copilărie și spre toate amintirile ce s-au așternut pe coridoarele sale. Clinchetul zglobiu din prima zi de școală când strângeam mâna mamei cu teama de început și cu neliniște în fața unui drum necunoscut încă îl aud, ca pe un ecou.

Elevii sunt cei care însuflețesc școala. Cu toate că anii trec, școala rămâne la fel de tânără prin sutele de copii care învață în interiorul ei cum să scrie, cum să descifreze tainele cititului, cum să socotească. Pașii timizi din prima zi de școală, prietenii legate, coronița așezată frumos pe cap, toate fac parte din amintirile legate de acești ani.

*Moroșanu Mădălina Elena,
clasa a IV-a A*